

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.590 van 27 februari 2001
in de zaak A. 79.148/XIV-1167**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. HOFMANS,
kantoor houdende te 2630 AARTSELAAR,
Koekoekstraat 20

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 29 juni 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van, ten eerste, de beschikking van 10 maart 1998 waarbij de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen beslist zijn beroep zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen, en ten tweede, van de beslissing van 16 april 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 26 juni 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 11 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 januari 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HOFMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Joegoslavische nationaliteit, komt begin augustus 1991 samen met zijn partner in België aan en vraagt op 7 augustus 1991 om erkenning in de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 20 oktober 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Betrokkene, die beweert albanees uit Kosovo te zijn, verklaarde dat hij gedurende vijf jaar en

tien maanden in de mijnen van Trepça zou hebben gewerkt totdat er een collectief ontslag volgde in 1989. Hij zou in 1989 en 1991 in een ruzie betrokken zijn geweest met een Servische buurman, waarna een arrestatie zou zijn gevolgd waarbij hij na vierentwintig uren zou zijn vrijgelaten. Een tiental dagen na zijn vrijlating zou hij op straat zijn geslagen door de Servische politie. In 1989 zou hij beschuldigd zijn geweest van aan de oorzaak te liggen van een explosie op zijn werk waarna hij gedurende zes maanden zou zijn opgesloten. Hij zou opgesloten zijn geweest tijdens de hongerstaking in de mijnen van Trepça van 20-28 februari 1989. Na zijn vrijlating zou hij zich hebben begeven naar zijn zuster te Prizren en daar verbleven zijn tot einde januari 1991. Hij zou te Prizren geholpen hebben met de verdeling van humanitaire goederen in het kader van de Organisatie van Moeder Theresa en hierbij soms zijn gecontroleerd door de politie. Hij zou nadien tot augustus 1991 te Split in Kroatië zijn verbleven, waarna hij zich richting België begaf en er asiel aanvraagde, samen met zijn gezin, op 7 augustus 1991.

Er dient te worden gezegd dat men in het onderzoek ten gronde tot de vaststelling kwam dat betrokkene relaas tegenstrijdigheden bevat die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Zo beweert hij enerzijds zestig dagen opgesloten te zijn geweest (Dienst Vreemdelingenzaken en eerste verhoor ten gronde) en anderzijds dan weer zes maanden (tweede verhoor).

Verder verklaart hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het eerste verhoor ten gronde voor het Commissariaat-generaal dat de aanleiding voor zijn opsluiting van zestig dagen de problemen met zijn Servische buurman waren en maakt hij geen melding van een explosie op zijn werk, waarbij hij van betrokkenheid zou zijn beschuldigd, terwijl hij tijdens het tweede verhoor ten gronde beweerde dat deze ontploffing de voornaamste aanleiding was voor de zes maanden durende opsluiting.

Ook met betrekking tot de chronologie der feiten spreekt hij zichzelf tegen wanneer hij stelt na de ruzie met zijn buurman twee weken te zijn opgesloten en dan meteen te zijn veroordeeld tot zestig dagen opsluiting (eerste verhoor ten gronde), terwijl hij tijdens het tweede verhoor ten gronde stelde maar 24 uren te zijn opgesloten, dan te zijn vrijgelaten, tien dagen nadien op straat te zijn geslagen door de politie en later opgesloten te zijn geweest gedurende zes maanden.

Tenslotte verklaarde hij eerst dat de politie hem nooit heeft kunnen betrappen tijdens zijn activiteiten voor de organisatie Moeder Theresa (Dienst Vreemdelingenzaken en eerste verhoor ten

gronde), en dan weer dat hij regelmatig werd gecontroleerd (tweede verhoor ten gronde).

Uit wat voorafgaat, kan bijgevolg niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 in hoofde van betrokkene."

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 31 oktober 1997 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 10 maart 1998 beslist de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dit beroep zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen omdat "na inzage van het verzoekschrift tot beroep de indruk is ontstaan dat dit beroep overkomt als kennelijk ongegrond" (eerste bestreden beslissing).

1.5. Op 16 april 1998 verklaart de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep van verzoeker ontvankelijk, maar ongegrond en bevestigt derhalve weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Gezien de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 20 oktober 1997 een beslissing nam over het verzoek door appellant ingediend om in België als vluchteling te worden erkend, en van deze beslissing werd op dezelfde dag 20 oktober 1997 kennis gegeven aan appellant op zijn sinds 3 maart 1997 gekozen woonplaats. Appellant had zich op 7 augustus 1991 vluchteling verklaard, waarna door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 september 1991 werd overgegaan tot zijn verhoor, hij kreeg een voor hemzelf alleen bedoelde vragenlijst welke hij wel terug bezorgde op 12 augustus 1991 maar deze evenwel niet ondertekende, en na onderzoek van zijn verzoek werd

er terecht en normaal een alleen op zijn persoon betrekking hebbende beslissing genomen;

Gezien appellant tegen vermelde beslissing beroep aantekende met zijn gemotiveerd verzoekschrift waarin moet vastgesteld worden dat zijn echtgenote Spahija Gjemile daarin tegelijkertijd beroep aantekent tegen een andere en alleen op haarzelf betrekking hebbende beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zonder dat hij beide verzoeken tot dan toe waren samengevoegd, deze samenvoeging wordt in het verzoekschrift ook niet gevraagd, terwijl het origineel van dat verzoekschrift slechts deel kan uitmaken van één dossier en, zoals dat stuk zich ook bevindt in het dossier van appellant bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, dit dan mag aanzien worden als betrekking hebbende op appellant welke er trouwens ook als eerste in vermeld staat en op wie het gegeven relaas van de feiten ook betrekking heeft;

Gelet op dit verzoekschrift waarin appellant verwijst naar de vermelding van tegenstrijdigheden in de verhoren waaraan hij onderworpen werd, dat er op gewezen werd dat hij bij zijn tweede verhoor moeite had met de chronologie van de voorgehouden feiten, dat hij toen na een slechte nachtrust in verwarring geraakte door een confrontatie met beweerde feiten en die zijn regularisatie zouden belet hebben maar die feiten hadden niets te maken met zijn problemen in zijn land van herkomst. Appellant kwam daar tot een woordenwisseling over politiek met zijn Servische buurman Mila Milosevic, het ontaardde in een gevecht waar de politie werd bijgehaald, hij werd meegenomen en mishandeld tijdens zijn vrijheidsberoving van 24 uur; 's anderendaags moest hij geboeid voor de rechter Gani Rexha verschijnen en werd beschuldigd van allerlei niet met de waarheid strokende feiten, omdat Servo-Kroatisch werd gebruikt begreep hij er niet veel van, noch waarom hij was meegenomen, noch waarom hij voor een rechter moest verschijnen; hij vernam dat hij voor zestig dagen in hechtenis moest blijven en werd naar een erbarmelijke gevangenis in Mitovica overgebracht om na die zestig dagen hechtenis opnieuw voor een rechter te verschijnen welke hem dan vrijliet maar hem er tegelijkertijd voor verwittigde dat hij vijftien dagen later opnieuw zou moeten verschijnen en hij gezien het risico op een zware gevangenisstraf er beter aan deed om te vertrekken. Nadat hij dan thuis was teruggekeerd kwam de politie herhaaldelijk, telkens wanneer hij er afwezig was bij hem aan huis, zijn vrouw werd daarbij geslagen en mishandeld zodat hij onderdook bij familie te Mitrovica en Prizren en trok vervolgens naar Split in Croatië waar zijn

echtgenote en zoon hem kwamen vervoegen om van daar uit samen te vluchten;

Overwegende dat appellant verder voorhoudt dat hij actief was binnen de humanitaire organisatie Moeder Thérésia om materiële hulp te verstrekken aan behoeftigen, hierbij wou de politie hem betrappen teneinde zo die goederen te kunnen aanslaan maar ondanks de op hem ook uitgevoerde controles mislukte dit iedere keer. Hij werkte als techniker gedurende 5 jaar, 10 maanden en 1 dag in de mijnen 'Combinat Trepça' totdat daar een collectief ontslag volgde, hijzelf vertoefde in de gevangenis tijdens de staking in de mijnen en het was slechts in België dat hij langs zijn zuster om vernam dat hij beschuldigd zou zijn aan de oorzaak te hebben gelegen van de explosie in de mijnen van Trepça. Alles speelde zich reeds zeven tot acht jaren geleden af zodat hierdoor preciese herinneringen worden bemoeilijkt;

Overwegende dat appellant ter zitting stukken aanbiedt, een onleesbare fax alsook één stuk gedateerd op 21 juni 1991, twee gedateerd op 6 november 1997, geen van allen evenwel voorzien van een vertaling naar de taal van de procedure (zie artikel 13 van het hiervoor vermelde koninklijk besluit van 13 mei 1993) zodat er daarmede verder geen rekening kan gehouden worden, en waarvan appellant zegt dat het om drie originele geboorteattesten gaat;

Overwegende dat het toch als normaal moet worden aanzien dat tegenstrijdigheden duidelijker naar voor kunnen komen wanneer er overgegaan wordt tot het toetsen van een eerder afgelegde verklaring en er toch mag van uitgegaan worden dat de door betrokkene echt beleefde feiten, en die voor hem nog steeds aanleiding vormen om alhier om bescherming te vragen, toch duidelijke sporen in de geest van de betrokkene hebben achtergelaten zodat deze geen echte moeite mag hebben ze later en in een goede volgorde opnieuw te vertellen, ook al is er ondertussen reeds wat tijd verlopen;

Overwegende dat er niet kan vastgesteld worden dat appellant het door hem voorgehouden relaas van feiten op enig punt toetsbaar maakt zodat de echtheid daarvan op een andere manier had kunnen blijken dan alleen uit zijn verhaal, trouwens het bleef bestendig tot de verplichting behoren van appellant om zelf zorg te dragen voor de bewijslast van zijn verzoek (zie nrs 195 en 196 op blz 51 en nr 205a op blz 53 in de 'Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de Réfugié' in september 1979 uitgegeven te Genève door het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen zodat appellant daartoe zelfs een ernstige inspanning moest doen;

Overwegende dat appellant in zijn verzoekschrift thans zelf stelt dat hij met zijn buurman gevochten had, dit zijn echter feiten van gemeen recht waarvoor politie uiteraard mag en moet tussenkomen en waarvoor men ook op volkomen normale wijze voor een rechtbank kan gebracht worden en appellant faalt in het aantonen dat er toen door de overheid op een abnormale of buitensporige wijze tegenover hem werd opgetreden, en appellant bij de Dienst Vreemdelingenzaken die ruzie met zijn buurman reeds situeerde in 1988 en daaraan toen toevoegde dat de vervanging van Albanese politiemannen door Servische in 1990 plaatsgreep, brengt met zich dat het relaas van feiten zoals dit thans door appellant in zijn verzoekschrift wordt gebracht tenslotte nog altijd niet als geloofwaardig mogen worden aanzien;

Overwegende dat appellant in de voorbije jaren ongetwijfeld de mogelijkheid moest gehad hebben om van hieruit contact op te nemen met de organisatie van Moeder Thérésia om minstens de daarbij voorgehouden activiteiten geloofwaardig te maken, maar er moet ook op dit punt vastgesteld worden dat appellant zelfs niet kan geloofwaardig maken dat hij daartoe zelfs maar enige ernstige poging heeft ondernomen;

Overwegende dat het een bekend gegeven is dat er in zijn land van oorsprong verschillende groepen moeten samenleven maar personen die daarbij een minder gunstige behandeling zouden ondervinden zijn niet noodzakelijk slachtoffers van een vervolging en appellant kan tot hiertoe nog steeds niet geloofwaardig maken dat er in zijn land van oorsprong discriminerende of vooringenomen maatregelen getroffen werden tegen zijn persoon en die voor hem zware gevolgen hebben (zie nr 54 op blz 15 in reeds hoger geciteerde 'Guide');

Overwegende dat appellant zijn vragenlijst niet alleen niet ondertekend heeft maar daarin evenmin enige informatie over zijn vroegere woonplaatsen of beroepsactiviteiten heeft willen kenbaar maken maar ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft laten noteren over zijn bedrijvigheden in de mijnen, alleen dat hij tot 1986 lasser was, en daarna een winkel van levensmiddelen uitbaatte in Mitrovica zodat de informatie welke hij voorhoudt langs zijn zuster te hebben bekomen eveneens ongeloofwaardig is vooral dan omdat een vervolging die slechts zo veel jaren na de feiten begint reeds doet twijfel ontstaan over de echtheid van dergelijke bewering;

Overwegende dat appellant er bij de behandeling van zijn verzoek in graad van beroep, evenmin als dat dit reeds eerder het geval was, in slaagt om elementen aan te brengen die als geloofwaardig zouden kunnen aangenomen worden en in verband

zouden kunnen staan tot één der elementen van de ingeroepen Conventie van Genève zodat er ook na heronderzoek moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing reeds eerder tot het voor appellant passende besluit was gekomen vermits de door appellant gerelateerde feiten, in zover ze met de werkelijkheid overeenstemmen en rekening houdende met wat er bij de Vaste Beroepscommissie bekend is, niet kunnen geïnterpreteerd worden als een bewijs dat appellant zich buiten het land niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.". (tweede bestreden beslissing).

2. Over de gegrondheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft (eindbeslissing van 16 april 1998).

2.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel laat gelden dat de eindbeslissing van 16 april 1998 genomen is met schending van het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van de verdediging en met schending van de motiveringsplicht doordat de stukken in verband met zijn identiteit en zijn afkomst door de gemachtigde bijzitter uit de debatten worden geweerd op grond van de overweging dat "(...) geen van allen (...) voorzien is van een vertaling naar de taal van de procedure (zie artikel 13 van het (...) koninklijk besluit van 13 mei 1993)" terwijl uit een eenvoudige lezing van het uittreksel uit zijn geboorteakte van 6 november 1997 blijkt dat dit document in zeven talen werd opgesteld, waaronder de Nederlandse taal;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de aangevochten beslissing een duidelijke weergave bevat van de opgegeven feiten om te besluiten dat in onderhavig geval geen elementen kunnen worden in aanmerking genomen die doen blijken

dat het leven of de vrijheid van verzoeker zodanig in gevaar was dat deze zijn land uit vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie verliet, dat verzoeker de door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen gedane vaststellingen geenszins weerlegt;

2.3. Overwegende dat blijkens de redengeving van de tweede bestreden beslissing het niet-voorbrennen door verzoeker van enig toetsbaar gegeven een belangrijk element bij de oordeelsvorming van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen is geweest; dat daardoor betrokkene was tekortgekomen aan "de verplichting om zelf zorg te dragen voor de bewijslast van zijn verzoek" en ook geen geloof kon worden gehecht aan zijn verhaal; dat naar de verwerende partij zelf stelt de beslissing van 16 april 1998 onder meer steunt op de overweging dat "verzoekers relaas in generlei mate toetsbaar is en verzoeker faalt in zijn bewijslast" (zie p. 2 memorie van antwoord); dat tot bewijs van zijn identiteit en van zijn Kosovaarse afkomst verzoeker ter zitting onder meer enkele originele geboorteattesten neerlegde, inzonderheid één van 6 november 1997 op zijn naam en één van 31 juni 1991 op naam van zijn zoon, Spahiya Jahja; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen weigerde met deze documenten rekening te houden omdat "geen van allen voorzien (was) van een vertaling naar de taal van de procedure (zie artikel 13 van het (...) koninklijk besluit van 13 mei 1993)"; dat zo artikel 13 van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, dit rechtscollege toelaat niet-vertaalde documenten buiten beschouwing te laten, die mogelijkheid uiteraard enkel bestaat voor "in een andere taal dan deze van de rechtspleging opgestelde"

stukken; dat het de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in het voorliggend geval blijkbaar is ontgaan dat de voorgebrachte geboorteattesten in meerdere talen, waaronder het Nederlands -taal van de rechtspleging-, waren opgemaakt (zie bijlagen bij verslag van de zitting, stuk 14); dat nu de geboorteattesten op naam van verzoeker en van diens zoon mede in het Nederlands waren opgesteld, niet kon geëist worden dat ze vergezeld waren van een voor eensluidend verklaarde vertaling; dat de tweede bestreden beslissing wat de verwerping van deze stukken betreft niet wettig is gemotiveerd; dat het tweede middel gegrond is;

3. Over de gegrondheid van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft (Beschikking van 10 maart 1998).

Overwegende dat ingeval de eindbeslissing van 16 april 1998 wordt vernietigd, er grond is om de zaak van verzoeker naar een anders samengestelde Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen te verwijzen, hetgeen betekent dat gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer, W. WEYTS, die deze beslissing heeft genomen, niet in de verwijzingscommissie mag zetelen; dat alsdan geen enkel gevolg meer kan gegeven worden aan de beschikking van 10 maart 1998 waarbij deze gemachtigde bijzitter besliste het hoger beroep van verzoeker zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen; dat in die veronderstelling verzoeker ophoudt belang te hebben bij een vernietiging van de beslissing alvorens recht te doen van 10 maart 1998; dat wat de eerste bestreden beslissing betreft, het beroep dan bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang niet langer ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 16 april 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd XXX als vluchteling te erkennen.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van voormelde commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Artikel 4.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 5.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig februari tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.